

Громадська організація «Правовий світ»

**МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ**

**«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
ТА ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО
РЕГУЛЮВАННЯ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН»**

6–7 березня 2020 р.

Дніпро, 2020

УДК 342(063)
А43

А43 **Актуальні питання та проблеми правового регулювання суспільних відносин:** Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Дніпро, 6–7 березня 2020 р. – Дніпро: ГО «Правовий світ», 2020. – 168 с.

У матеріалах зібрані тези доповідей, які були подані учасниками Міжнародної науково-практичної конференції **«Актуальні питання та проблеми правового регулювання суспільних відносин»** (м. Дніпро, 6–7 березня 2020 р.).

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ

ІНСТИТУТ ВІЙСЬКОВОГО РАБСТВА ЯК УМОВА МОГУТНОСТІ ДЕРЖАВИ ОСМАНІВ <i>Крохмаль Р. О., Харасик Н. О.</i>	8
---	---

МІЖНАРОДНІ ДОГОВОРИ УКРАЇНИ ЯК МЕХАНІЗМ РЕГУЛЯЦІЇ ВНУТРІШНЬОДЕРЖАВНИХ ПРАВОВІДНОСИН: АКТУАЛЬНІ ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ ПИТАННЯ <i>Рагуліна К. А.</i>	10
---	----

ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО ГОЛОСУВАННЯ: ПОЗИТИВНИЙ ТА НЕГАТИВНИЙ ДОСВІД <i>Романчук О. З.</i>	15
--	----

РОЛЬ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ В ПОБУДОВІ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ <i>Саветчук Н. М.</i>	17
--	----

АРГУМЕНТАЦІЯ ВИСНОВКІВ ГРОМАДСЬКОЇ РАДИ ДОБРОЧЕСНОСТІ ПРО НЕВІДПОВІДНІСТЬ КАНДИДАТІВ НА ПОСАДУ СУДДІ <i>Семеніхін І. В., Савченко Д. С.</i>	20
--	----

НАПРЯМ 2. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО

ПАТРОНАТНА СІМ'Я ЯК ФОРМА СІМЕЙНОГО ВИХОВАННЯ <i>Аніщук В. В.</i>	25
---	----

СУБ'ЄКТНИЙ СКЛАД ДОГОВОРУ УМОВНОГО ДЕПОНУВАННЯ (ЕСКРОУ) В УКРАЇНІ ТА ІНОЗЕМНИХ КРАЇНАХ, ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ <i>Білоус Ю. І.</i>	28
--	----

ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ ТА ОBOB'ЯЗКИ ПОМІЧНИКА СУДДІ В ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ УКРАЇНИ <i>Василенко Т. А.</i>	31
---	----

ПОНЯТТЯ АПЕЛЯЦІЙНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ <i>Гладкоскок О. О.</i>	35
ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДОСТУПУ ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ <i>Гуйван П. Д.</i>	38
ОСОБЛИВОСТІ ЗМІНИ ПРАВОВОДНОШЕННЯ ЯК СПОСОБУ ЗАХИСТУ ПОРУШЕНИХ ПРАВ ІНВЕСТИТОРІВ У СФЕРІ ЖИТЛОВОГО БУДІВНИЦТВА <i>Луців М. С.</i>	42
НАПРЯМ 3. ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО, ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО	
НЕДЕРЖАВНІ ОХОРОННІ СТРУКТУРИ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД <i>Будика А. В.</i>	46
ДЖЕРЕЛА ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВІДНОСИН В СФЕРІ ТЕЛЕБАЧЕННЯ, РАДІОМОВЛЕННЯ ТА РЕКЛАМНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ <i>Гавриков Н. О.</i>	49
ЩОДО ПРОЦЕДУРИ ФОРМУВАННЯ СТАТУТНОГО КАПІТАЛУ АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА <i>Доценко Н. О.</i>	53
ПРАВОВА ОСНОВА ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ ПІДПРИЄМСТВ <i>Кудря К. С.</i>	57
ЩОДО ПОДІЛУ ІНВЕСТИЦІЙ НА ПРЯМІ ТА ПОРТФЕЛЬНІ <i>Самойлов І. А.</i>	61
НАПРЯМ 4. ТРУДОВЕ ПРАВО; ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ	
ОСНОВНІ АСПЕКТИ ПРАВОВИХ ГАРАНТІЙ ОХОРОНИ ПРАЦІ НЕПОВНОЛІТНІХ <i>Бабенко В. О.</i>	65

ПРАВОВА ПРИРОДА СТРАЙКУ <i>Березан А. В.</i>	69
НАПРЯМ 5. ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО; АГРАРНЕ ПРАВО; ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО; ПРИРОДОРЕСУРСНЕ ПРАВО	
ЩОДО ПИТАННЯ ПРАВОВІДНОСИН У СФЕРІ ОБЛІКУ ЗЕМЕЛЬ <i>Кондратенко Д. Ю.</i>	72
ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРАВ ГРОМАДЯН В УКРАЇНІ <i>Швець О. М.</i>	75
НАПРЯМ 6. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО	
ПРИЧИНИ СКОЄННЯ ПРАВОПОРУШЕНЬ У СФЕРІ ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА В УКРАЇНІ <i>Базан О. В.</i>	80
ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО БАНКУ УКРАЇНИ <i>Драчевська О. О.</i>	84
ПОНЯТТЯ ВРЕГУЛЮВАННЯ ТА ЗАПОБІГАННЯ КОНФЛІКТУ ІНТЕРЕСІВ ЯК АДМІНІСТРАТИВНО- ПРАВОВОГО ІНСТИТУТУ <i>Дутка Р. О.</i>	87
НОРМАТИВНО ПРАВОВА БАЗА ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ В УКРАЇНІ <i>Дьомін М. О.</i>	91
СУБ'ЄКТИ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА КОРУПЦІЙНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА РЕЗУЛЬТАТИ ОФІЦІЙНИХ ЗМАГАНЬ <i>Кадегроб А. І.</i>	94
ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ СФЕРОЮ СПОРТУ РЕСПУБЛІКИ СЛОВАЧЧИНА: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ <i>Капличний В. А.</i>	97

ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА СПОСОБІВ ВИРІШЕННЯ ПОДАТКОВИХ СПОРІВ <i>Кисла К. О.</i>	100
РОЛЬ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУР У ЗАХИСТ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ <i>Коротун О. М.</i>	103
ГЕНЕЗИС МІСЦЯ І РОЛЬ ПОЛІЦІЇ У РЕАЛІЗАЦІЇ ФУНКЦІЙ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ <i>Окопник І. С.</i>	106
ПРАВОВА ОСНОВА ДІЯЛЬНОСТІ БАНКІВСЬКИХ УСТАНОВ <i>Сайгаченко В. О.</i>	109
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КЕРІВНИЦТВА ДОСУДОВИМ РОЗСЛІДУВАННЯМ ОРГАНАМИ ПРОКУРАТУРИ <i>Севрук Ю. Г.</i>	112
ЩОДО ЗАХОДІВ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЙНИМ ПРОЯВАМ В ОРГАНАХ ПОЛІЦІЇ В УКРАЇНІ, ЛИТОВСЬКІЙ РЕСПУБЛІЦІ, СПОЛУЧЕНИХ ШТАТАХ АМЕРИКИ <i>Солнцева Х. В.</i>	115
НАПРЯМ 7. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО- ВИКОНАВЧЕ ПРАВО	
ХАРАКТЕРИСТИКА ОЗНАК СУБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ СКЛАДІВ ЗЛОЧИНІВ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ СЛУЖБОВИМ ЗЛОВЖИВАННЯМ <i>Андрієшин В. В.</i>	121
НОРМАТИВНІ ОРІЄНТИРИ (ПІДСТАВИ) ПРИЗНАЧЕННЯ ПОКАРАННЯ, ТА ПРОБЛЕМИ ЇХ СИСТЕМАТИЗАЦІЇ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ <i>Давидович І. І.</i>	125
КІБЕРЗЛОЧИННІСТЬ В КРИМІНАЛЬНОМУ КОДЕКСІ <i>Гіденко Є. С., Звєгінцева А. М.</i>	129
ПРАВОВІ АСПЕКТИ РОЗМЕЖУВАННЯ ЗАМАХУ НА ЗЛОЧИН ВІД ГОТУВАННЯ ДО ЗЛОЧИНУ ТА ЗАКІНЧЕНОГО ЗЛОЧИНУ <i>Мороз В. В.</i>	131

WAYS TO IMPROVE CUSTOMS IN CRIME PREVENTION: INTERNATIONAL EXPERIENCE <i>Rohatynska N. Z.</i>	134
---	-----

НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ЕКСТРАДИЦІЯ» ЯК ІНСТИТУТУ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА УКРАЇНИ <i>Варбанський О. В., Черненко А. П.</i>	137
ВИЗНАЧЕННЯ ПРИДАТНОСТІ (НЕПРИДАТНОСТІ) СЛІДІВ ПАПІЛЯРНИХ УЗОРІВ РУК ДЛЯ ІДЕНТИФІКАЦІЇ ОСОБИ <i>Виповський Є. В., Боровик О. М.</i>	141
ОГЛЯД МІСЦЯ ПОДІЇ: ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ <i>Федорчук Д. Ю.</i>	145

НАПРЯМ 9. МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПИТАНЬ ГРОМАДЯНСТВА ПРИ ПРАВОНАСТУПНИЦТВІ ДЕРЖАВ <i>Нагорна В. О.</i>	149
ТАЛЛІННСЬКИЙ ПОСІБНИК 2.0: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ РЕГУЛЮВАННЯ КІБЕРОПЕРАЦІЙ У МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ <i>Петрищева С. В.</i>	152
МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ЗАХИСТУ ПРАВ ДІТЕЙ-БІЖЕНЦІВ <i>Тютюнник Ю. О.</i>	156

НАПРЯМ 10. ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

ВНУТРІШНІ ФАКТОРИ ФОРМУВАННЯ ПРАВ ОСВІДОМОСТІ ПІДЛІТКІВ <i>Матієнко Т. В.</i>	160
---	-----

НАПРЯМ 7. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО- ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

ХАРАКТЕРИСТИКА ОЗНАК СУБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ СКЛАДІВ ЗЛОЧИНІВ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ СЛУЖБОВИМ ЗЛОВЖИВАННЯМ

АНДРІЄШИН В. В.

аспірант кафедри кримінального права та кримінології

*Одеський державний університет внутрішніх справ
м. Одеса, Україна*

Складність встановлення та доказуванню у суді ознак суб'єктивної сторони складів злочинів, пов'язаних із службовими зловживаннями, наряду з процесуальними помилками сторони обвинувачення, як правило, призводить до невтішних результатів розгляду кримінальних проваджень у судах. Так, наприклад, відповідно до відомостей Єдиного державного реєстру судових рішень та судової статистики, у 2018 році у судах першої інстанції за ст. 364 КК України було засуджено 8 осіб, а виправдано 18 осіб; за ст. 364¹ – засуджено 13 / виправдано 3 особи, за ст. 365 – засуджено 9 / виправдано 6 осіб, за ст. 368 – засуджено 241 / виправдано 86 осіб. Крім того, приблизно у половині кримінальних проваджень з кваліфікацією за ст. ст. 364, 364¹, 365, 366 КК України та інших злочинів пов'язаних із зловживанням, при розгляді у судах здійснюється перекваліфікації на службову недбалість (ст. 367 КК України), саме у зв'язку із недоведеністю ознак суб'єктивної сторони аналізованих злочинів. Тому, враховуючи зазначене, на сьогоднішній день залишається актуальним визначення та перегляд властивостей даних ознак для надання правильної кримінально-правової кваліфікації окремим видам службових зловживань, які передбачені XVII Розділом Особливої частини КК України.

У доктрині кримінального права під суб'єктивною стороною складу злочину розуміють сукупність обов'язкових та факультативних ознак, які характеризують внутрішню сторону злочину виражену через психічне ставлення особи до вчинюваного суспільно небезпечного діяння та його наслідків. При цьому, загальновизнаним є віднесення до обов'язкової ознаки даного елементу складу злочину – вини, а до факультативних, у разі відсутності вказівки на них у конкретній статті Кримінального кодексу – мети та мотиву.

Законодавець визначає вину, як психічне ставлення особи до вчинюваного кримінально-протиправного діяння та його наслідків, що виражається у двох формах – умислі або необережності. Основними юридичними категоріями, які характеризують вину, є зміст, форма, сутність, ступінь та обсяг [1, с. 14]. Аналіз змісту вини здійснюється через розкриття її інтелектуальної та вольової властивостей, результат взаємодії яких дозволяє характеризувати її форми. Обсяг або об'єм вини складає сукупність психічного ставлення суб'єкта до всіх об'єктивних та суб'єктивних ознак складу злочину. А.В. Савченко мотивом злочину визначає «інтегральний психічний утвір, який спонукає особу до вчинення суспільно небезпечного діяння та є його підставою» [2, с. 14]. Мета злочину складає уявлення суб'єкта про модель бажаного результату, якого він прагне досягти, вчинивши суспільно небезпечне діяння.

Такий зв'язок, наявний у складі загального зловживання (ст. ст. 364, 364¹ КК України), в якому корисливий мотив взаємообумовлений метою отримання неправомірної вигоди в результаті вчинення зловживання. Щодо вини, то законодавець, не розшифровуючи її форми щодо всіх ознак об'єктивної сторони, прямо вказує, що зловживання повноваженнями, може вчинятись тільки умисно. Процес детального аналізу матеріального складу зловживання потребує розмежування змістовних властивостей вини щодо його діяння та наслідків. Безумовно посилання на умисел в диспозиції, обов'язковість мети отримання вигоди у поєднанні з корисливим мотивом, дозволяють констатувати, що діяння у даному складі вчиняється виключно з прямим умислом, коли особа інтелектуально усвідомлює суспільну небезпечність та воліє чинити зловживання.

В цей же час, в науці та практиці переважає позиція, яку також підтримуємо, щодо того, що психічне ставлення до суспільно небезпечних наслідків у складі зловживання визначають, як у формі умислу, так і у формі необережності [3, с. 228; 4, с. 86; 5, с. 112]. Тому, по-перше, в залежності від обставин, можна вести мову про модель умисного зловживання, коли діяння вчиняється з прямим умислом, а до його наслідків ставлення у формі прямого або непрямого умислу. А, по-друге, враховуючи складність конструкції об'єктивної сторони зловживання, виникає питання щодо наявності його складної суб'єктивної сторони. В даному контексті в доктрині розроблена концепція «змішаної» («подвійної», «складної») вини, яка передбачає різне психічне ставлення особи до різних об'єктивних ознак одного злочину. Таким чином, друга модель складу зловживання передбачає: діяння – у формі прямого умислу, відношення до наслідків – у формі необережності.

Іншою щодо психічного ставлення до дій, є ситуація у складі перевищення влади або службових повноважень працівником правоохоронного органу (ст. 365 КК України). Диспозиція даної статті

містить посилання на умисні дії, але відсутність контекстних посилань на мотив та мету, дозволяють вести мову про їх факультативність. Тому, для встановлення форми умислу перевищення, необхідно детально встановлювати та аналізувати вольові властивості змісту вини. У теорії дану властивість визначають, як особливий регулятор поведінки особи, який відображає її цілеспрямованість на прийняття конкретного рішення, досягнення певних цілей та усунення можливих перешкод [6, с. 156]. І, якщо у порівнянні із корисливим зловживанням, яке переслідує конкретну мету, дії щодо перевищення службових повноважень без конкретизованих мети та мотиву можуть вчинятись, як з прямим, так і непрямим умислом.

Змінюється ситуація у кваліфікованому складі перевищення, де об'єктивна сторона набуває кваліфікуючих ознак у вигляді насильства або погрози його застосування, зброї чи спеціальних засобів, дій, що є болісними і такими, що ображають особисту гідність потерпілого. Даний склад є яскравим прикладом, коли психічне ставлення суб'єкта виходить за рамки загальної моделі «діяння – причинний зв'язок – наслідки» та розповсюджується на інші ознаки об'єктивної сторони. Ані судова практика, ні теоретичні розробки не містять випадків, коли представник правоохоронного органу перевищував повноваження, застосовуючи насильство або зброю, без прямого умислу на зазначене. Щодо інших аспектів матеріального складу перевищення, вони є аналогічними із зловживанням.

На вчинення форм службового підроблення (ст. 366 КК України) з прямим умислом вказує сформульована законодавцем ознака «завідомості» у диспозиції даної статті. Підтримуємо сформовані у доктрині позиції щодо того, що дана категорія виключає необережну форму вини та вказує на наявність прямого умислу у складі злочину [7, с. 131; 8, с. 131], в контексті повної інтелектуальної обізнаності та вольової направленості на вчинення суспільно небезпечних дій. Щодо суб'єктивної сторони кваліфікованого складу службового підроблення, який з складного формального у частині першій трансформуввся у частині другій у матеріальний з тяжкими наслідками, то моделі взаємодії інтелектуальних та вольових властивостей вини в даному складі злочину аналогічні моделям зловживання та перевищення. Інші ознаки суб'єктивної сторони службового підроблення, як і в складі перевищення службових повноважень, є факультативними, не впливають на кваліфікацію, але підлягають встановленню та можуть мати кримінально-правове значення при призначенні покарання.

Диспозиції статей, що передбачають відповідальність за пасивний підкуп службових осіб (ст. 368, ч. ч. 3-4 ст. 368 КК України), не містять прямих посилань на визначення властивостей вини даних складів. З цього приводу, слушно зауважив А.Н. Трайнін про те, що відсутність вказівки у законі на форму вини не знімає питання про вину, а лише вимагає ретельного з'ясування думки законодавця щодо

встановлення форми вини, необхідної для конкретного складу злочину [9, с. 206]. Безумовно, враховуючи попереднє дослідження зловживання, його спеціальний різновид – складний формально-усіченого склад пасивного підкупу характеризується виною виключно у формі прямого умислу.

Щодо мети вчинення даних злочинів, то вона впливає з диспозицій відповідних статей і полягає в обумовлених за результатами підкупу діяннях особи щодо реалізації службових повноважень, які вчиняються в інтересах особи, яка вчиняє активний підкуп або в інтересах третьої особи. Питання відносно мотивів пасивного підкупу не складають спірні наукові дискусії і ще в дорадянській літературі В.М. Ширяєв стверджував, що внутрішній стороні діяльності хабарника властиве користолобство і лише користолобство [10, с. 517]. Таким чином, корисливий мотив завжди супроводжує суб'єкта даного злочину, яким керує бажання отримати неправомірну вигоду, яка хоч і виступає предметом складу пасивного підкупу, водночас перебуває на межі з метою, в якості ознаки суб'єктивної сторони. Саме бажання отримання неправомірної вигоди виступає рушійним елементом всіх без виключення корупційних злочинів.

В кожному випадку вчинення пасивного підкупу особа має усвідомлювати та бажати спричинити шкоду конкретним об'єктам кримінально-правової охорони, в тому числі відноsinам у сфері службової діяльності, шляхом впливу на предмет злочину, а саме – прохання, одержання, вимагання, прийняття пропозиції або обіцянки неправомірної вигоди, з метою вчинення в подальшому діянь з використанням повноважень службової особи в інтересах обумовленої особи.

Підсумовуючи наведене, слід зазначити, що склади кримінально-протиправного використання особою службових повноважень характеризуються діяннями, які вчиняються виключно у формі умислу, а в більшості випадків умисел є прямим. Психічне ставлення до суспільно небезпечних наслідків у різновидах зловживання з матеріальними складами може бути, як у формі умислу, так і у формі необережності (змішана вина). Мета і мотив в залежності від формулювання диспозиції виступають обов'язковими ознаками окремих проаналізованих складів злочинів. І, не зважаючи на обов'язковість та факультативність об'єктивних та суб'єктивних ознак, потреба у повноті та об'єктивності встановлення всіх обставин для проведення правильної кримінально-правової кваліфікації потребує встановлення психічного інтелектуально-вольового відношення службової особи до всіх без виключення ознак складу злочину, які проаналізовані у даній роботі, – встановлення обсягу вини у кожному випадку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Парог А.И. Субъективная сторона и квалификация преступлений / А. И. Парог. – М.: ООО «Профобразование», 2001. – 133 с.

2. Савченко А.В. Мотив і мотивація злочину: монографія / А.В. Савченко. – К.: Атіка, 2002. – 144 с.
 3. Андрушко П.П. Злочини у сфері службової діяльності: кримінально-правова характеристика [навч. посібник] / П.П. Андрушко, А.А. Стрижевська. – К.: Юрисконсульт, 2006. – 342 с.
 4. Киричко В.М. Кримінальна відповідальність за корупцію [науково-практичний коментар] / В.М. Кирилко. – Х.: Право, 2013. – 424 с.
 5. Савченко А.В. Злочини у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням професійних послуг: науково-практичний коментар до розділу XVII Особливої частини Кримінального кодексу України / А.В. Савченко, О.В. Кришневич; за заг. ред. д.ю.н., проф. В.І. Шакуна. – К.: Алеута, 2012. – 160 с.
 6. Агаев И.Б. Состав преступления: понятие, элементы, значение : учеб. пособие / И.Б. Агаев. – М.: Юрист, 2008. – 335 с.
 7. Горелик А.С. К вопросу о за ведомости как признаке вины / А.С. Горелик // Вестник ЛГУ. – 1964, № 5. – С. 130–138.
 8. Советское уголовное право. Часть особенная : учеб. для юрид. инст. / В.Д. Меньшагин, Н.Д. Дурманов, В.И. Курляндский и др. ; под ред. В.Д. Меньшагина, Н.Д. Дурманова, Г.А. Кригера. – М.: Изд-во МГУ, 1964. – 448 с.
 9. Трайнин А.Н. Общее учение о составе преступления по советскому уголовному праву / А.Н. Трайнин. – М.: Госюриздат, 1957. – 364 с.
 10. Ширяев В.Н. Взятничество и лиходеительство в связи с общин учением о должностных преступлениях. Уголовно-юридическое исследование / В.Н. Ширяев. – Ярославль, 1916. – 570 с.
-